

Szöllősi Mátyás

SZÉGYENLŐS ÁLMOK

BEETHOVEN

Pontosan tudtam, hogy megfizetek
majd mindenért. Nem volt vita.
Itt nincs helye semmiféle vitának.
A városnak is csak afféle dermedt,
béna arca fordul felém, egyöntetűen
jelezve, hogy a némaságra némaság
a válasz, és hogy egyszerre feltár,
és bezár az. Eleinte csak a légmozgás
zavart. A neszek mindig egymásra
rakódásának már egyértelmű hiánya.
Csökkenés, zsugorodás.
A léptekről leolvasott szinkópának
a nagyon is zavaró döccenése,
amiben semmi harag és semmi béke.
A fények élesebbek. A tapintás hol finomabb,
hol durvább. Van, hogy enyhébb simítás
jelzi azt, aki szeret még, vagy ajtócsapódás,
ahol a nyikorgás egyre tompább közöny,
és csak egy szűk regiszteren hatolhat át
a hang – zárt, egy egészen lecsupaszított
közön. Végül a sziszegés személytelen,
már szinte gúnyos nevetése oldódik ki
egy mozdulatból, amelyben semmi jel
az újjászületésre. Szinuszhang hosszan.
Zúgás. Néma csönd. Két részvét közt
is tetszhalálban. Miközben valami nyirkos
homály terül szét crescendo utánam.

VAN GOGH

Szavakkal körbezárt kép.
Két szeretetlen szív egyetlen
dobbanása a táj homályos-éles
sokszögébe zárva. Padon felejtett
szertelenség. Égő csikk a kézben.
Könyörtelen szemként ragyogva
egy báránnyal szembe tekintetében.
Rés, amin át ki-be jár a szél.
Fölrobbant csillag, amit még
senki se látott. Kivénhedt angyal
egy testi létben. Ajándékká nemesült átok.
Asztal, két szék. Vetetlen ágy.
Álmok hadszíntere nyirkos kis szobában.
Holdfényel összekarcolt ég, hamu.
Kútmélyből menekülő madárraj.
Magány. Tér-Idő. Féktelen vágy milliónyi
szinapszist bejárva. Éj és csönd gyanakvó
kettőse folyton üvöltő verőfényre várva.
Nem-volt mosoly. Tévképzetek. Örök-
szinuszhang réme egy süket fülében.
Állvány és egyben zuhanás ezen
a véget nem érő építkezésén.